

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXVIII. évfolyam 2017. július-augusztus-szeptember

557. szám

Emlékeim a múltból

Szent István államalapító magyar királyunk névnapja, augusztus 20. A Hősök-terén felsorakoztak az avatásra váró fiatal tisztek, hogy kardjuk kirántásával esküt tegyenek: „A Hazáért mindhalálig!” Láttam halálos sebeikben vérzőket, a Don partján, Budapest utcáin, a budai Várból való kitöréskor, a Pilisi hegyek hólepte dombjain, hallottam utolsó búcsúkiáltásokat, amikor az áldozatokat kommunista akasztófához kísérték a Markó utcai börtönbe. Hősök voltak, magyar katonák, esküjüket megtartották.

Akkor is augusztus huszadika volt, amikor ott álltam bajtársaimmal az Ilovszkoje repülőterétől kb. 30 km-re lévő üszkös szagú gödörnél, ahol a szénre égett repülőgép roncsaiból kivették Horthy István repülő főhadnagy holttestét. Különböző történetek születtek, egyik sem volt igaz. Hős volt, mint minden magyar katona, akit a Don partjára parancsoltak, a bolsevizmus elleni harcban.

Két évvel később 1944. augusztus 23.-án riportot készítettem a kolozsvári vasútállomáson, egy német katonai szerelvény kirakodásáról. A bombák hullására pánik tört ki. A megtévesztő német felségjelzésű gépre nem lehetett tüzet nyitni. Egy órával később tudtuk meg a rádióból a román király üzenetét, hogy Románia átállt az ellenséges szovjetek oldalára.

Két évvel a hadifogság után hazaérkeztem a „szovjet paradicsomból”, 1947. augusztus 20.-án a Keleti pályaudvarra. A Baross téren fellobogózott házak, Szent István királyunk ünnepe volt. Nem, tévedtem, az már nincs. Az új magyar pénz, a Forint egy éves születését ünnepelték. Majd később az Alkotmány és az új kenyér ünnepe lett.

A kistarcsai internálótáborból öt és fél év után szabadultam, 1953. augusztus 21.-én. Becsöngethettem feleségem lakására oda, ahová 1948. március 16.-án éjfélkor az ÁVO csöngetett be értem.

Hadak Útján Bajtársi Híradó
A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1948-49-ben Ausztriában
ill. Bajorországban, "MHBK Központi
Tájékoztató" címen.

Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Kagenfurtban 1948-ban.
World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical

Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,

MHBK központi vezető

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési címe:

Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely (c/o
Szilassy)

400 NE 35th Ct., #5

Oakland Park, FL 33334, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
lehetőleg *simu word-formátumban* elküldeni.

Címváltozások bejelentése, előfizetési

csekkek, hozzájárulások:

1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy- Britanniából
kérjük az alábbi címre:

Hungarian Veterans, Charles Borbás

412 - 186 Stephen Dr.

Toronto, Ont. M8Y 3N6, Canada

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és
csoport Európából, USA-ból, Dél-Amerikából
előfizetési díját ill. Zrínyi Alap járadékát kérjük
erre a címre állítsa ki és postázza USA dollárban:

MHBK Treasurer

10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,
USA

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.

A tartalomból:

- Az emigrációs csoportok hírei
- Hősök napi és Trianon-megemlékezések
- A magyar katonai emigrációról
- Emlékezés v. Ferenczy Lóránta
- 70 éves az MHBK
- Szent István napját ünnepeltük
- 75 éve halt meg Horthy István
- Megemlékezések, programok a nyár folyamán
- Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

Orbán Viktor miniszterelnök torontói látogatásán a küldöttségben résztvevő Fodor Lajos tábornok felismerte rajtam az MHBK jelvényét, és meghívott a 2000. augusztus 20.-án a Parlament előtti tisztavetésre. Ott voltam. A Millennium évében megtartott ünnepség felejthetetlen látványa a mai napig is emlékezetes marad számomra. Még most is a fülemben cseng a fiatal torkokból feltörő eskü szövege: „A hazáért mindhalálig!”

2017. augusztus 20.-án a torontói Magyar Házban, Szent István királyunk névnapi ünnepi műsorán is részt vettem, ahol megerősödött az eskü szava, ami alatt ma azt értjük, megvédeni Szent István államalapító királyunk keresztény Magyarországot. Kilencvenkilenc évesen köszönöm meg Gondviselő Istenemnek, hogy visszaemlékezhettem az én átélt augusztusaimra.

Borbás Károly főszerkesztő emeritus

Hősök Napja és Trianon-megemlékezés Chicagóban (Beküldte Simonyi László kp. vezető)

A chicagói MHBK főcsoport június 4-én, a Szt. István r. k. templom Mindszenty termében emlékezett meg Hőseinkről és a Trianoni kényszerbékéről a magyar nagymise után. Katona Marika MHBK háznagy vezetésével a program a következő volt: Simonyi László, az MHBK központi vezetője köszöntötte a megjelenteket, s bemutatta Dr. Bencsik Zita chicagói főkonzult, aki egy rövid beszédben elmondta, hogy otthon is emlékeznek Trianon szomorú napjára, és ezt a napot most Nemzeti Összetartozás Napjának nevezik.

**Mária házy Pál kp. pénztáros, Katona Marika háznagy, br. Pongrácz Mária,
és Simonyi László MHBK kp. vezető**

A kp. vezető beszédében emlékeztetett, hogy a 907-es pozsonyi csatától évszázadokon át az 1956-os Szabadságharcig magyar hősök harcoltak hűségesen Hazánk megmaradásáért, s Nyugat-Európát is védték

az akkori török muszlim pusztítástól is. Katona Marika szívhezsóló szavalata és rövid, de tartalmas trianoni megemlékezése következett, amit br. Pongrácz Mária könnyfakasztó szavalata követett. A Magyar Hiszekegy közös éneklése után a Takarodó kürtszavával végződött megemlékezésünk.

MHBK-köszönet az olvasók hűségéért

v. Érczhegyi István 2002-ben néhai lg. v. Izay János tb. törzskapitánytól vette át az ausztriai vitézi csoport vezetését, s ugyanakkor kérésére az MHBK lapja, a Hadak Útján Bajtársi Híradó kézbesítését is elvállalta az ausztriai olvasóknak, így gyakorlatilag az MHBK ottani képviselőjévé is válva. Az MHBK a szervezet és a lap iránti évtizedes hűségükért külön köszönetet mond az alábbi ausztriai tagoknak: Prof. Mag. lg. v. Balogh Ádám tb.tkp., lg. v. Érczhegyi István tkp., Dipl. Ing. Ferenczy Béla, Ing. v. Izay Gábor, és özv. lg. v. Serényi Istvánné Zsóka asszony.

v. Hegyi Gábor, Köln: Jótékonyági koncert Bassumban, a Vitézi Rend Európa és Afrika törzsszékének rendezésében

Az idén második alkalommal került megrendezésre egy jótékonyági koncert Bassum város evangélikus templomában, Ralf Wosch, Fülöp Réka-Zsuzsánna területi kántorok, és v. Hegyi Gábor barokktrombita-művész részvételével. A koncert egész bevételét az erdélyi Lókodon működő gyermekfalu és árvaház javára ajánlották fel a művészek. Minden zenemű között volt egy pár perces előadás is, amelyből megtudhattuk, hogy a lókodi Ifjúsági Falu nevű projektből egy szociális segítő hálózat nőtt ki magát. A létrehozott infrastruktúrával lehetőség van körülbelül 65 hátrányos helyzetű gyermekről és fiatalról gondoskodni. A sérült és halmozottan fogyatékos gyermekek és fiatalok számára beindul egy új projekt, az állatterápia. Hamarosan rendelkezésükre állnak azok az eszközök, amelyek szükségesek az új álom megvalósulásához. A közeljövőben erdei iskolát is szeretnének indítani, melyet az iskolaközi szünidőkre időzítenek s mellyel az iskolás és óvodás csoportokat célozzák meg.

Hagyományos kézműves foglalkozások elsajátítása céljából képzések, tanfolyamok gazdagítják az alapítvány kínálatát. Egy több, mint 200 éves falusi portán tájház van készülőben, amely mellett rózsakertet is ki fognak alakítani.

Bassum városa Alsó-Szászország szövetségi tartományban, Németország északnyugati részén található, Brémától 30 kilométerre délre.

**Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András”
főcsoportvezetője jelentéseiből és megszívlelendő soraiból Adelaide-ből, a helyi
MHBK Értesítő 2017 nyári számából:**

- Az MHBK megalakulásának 70-ik évében! -

Bajtársak!

Az Adelaide-i Magyar Klubban tartott Karitás ebéden minden héten felolvasok valamit, a Tapasztalat Kosárban összegyűjtött mondásokból. A múlt héten ezt olvastam: „Ha itt vagy, az azt jelenti, hogy még mindig van valami, amit meg kell tenned ebben a világban.”

Most nekem adott az a nehéz feladat, hogy a Hősök napi megemlékezésen kifejezzem bánatom az itteni magyarság helyzetéről abban a reményben, hogy a helyzet hamarosan jobbra fordul.

Az egység megbomlott a különböző magyar egyesületek között. Sokan félnek nemzeti, keresztény mivoltunk kimutatásától, vagy attól, hogy egyesek tagsága, kiváló magyar személyeké is, veszélyeztetné a megszokott munkát. MHBK főcsoportunk a helytálló szerepet vállalta a Nemzetünk érdekében kitűzött harcban. Itt ki kell hangsúlyoznom, hogy a széthúzás nem az MHBK közösségünkben van, hanem a szélesebb körű magyar egyesületek között, amelyekhez mi is tartozunk. A legnagyobb veszély ott van, hogy a kis gyerekeknek okozunk kárt azzal, hogy ki vannak szorítva közösségeinkből. Ők hamar észreveszik a bajt, látják a súrlódásokat köztünk. Ez a tapasztalat emlékezetünkben maradhat örökre és meggátolhatja a Nemzetünkért folytatott harcunkat. Fontos, hogy visszanyerjük az egységet, ahhoz, hogy ne veszítsük el a fiatal generációt. Mindent meg kell tennünk ennek az érdekében. A magyar közérdeket kell szem előtt tartani, mert csak úgy erősödik az összetartás köztünk. Tegyük másokkal úgy ahogy elvárjuk, hogy ők tegyenek velünk.

Hősök napi és Trianon megemlékezés, 2017. június 4.

Kedves magyar honfitársaim!

A hősiesség egyetlen feltétele a helytállás. Mindegy, hogy az illető bátor vagy sem, ha kötelességét teljesíti ott, ahova Hazája állította, a harctéren az ellenséggel szembenézve, hadi üzemekben, vagy a mezei munkák végzésével, legyen az férfi, asszony, öreg vagy fiatal, ha helytáll, akkor megérdemli a hősöknek járó szent emlékezés babérkoszorúját.

Magyarországon az 1917. évi VIII. törvénycikk meghatározta a hősökről való megemlékezést:

„Őrizze meg a késő utókor hálás kegyelettel azok áldott emlékezetét, akik életükkel (vagy munkájukkal) adóztak a veszélyben forgó Hazá védelmében.” Ennek a határozatnak ünnepeljük 100. évfordulóját az idén.

Az Adelaide-i Magyar Klub területén lévő hősi emlékművet az MHBK kezdeményezésére 1980-ban emelte Dél-Ausztrália áldozatkész magyarsága. Az emlékművet a napokban áthelyezték az előkert

másik oldalára, ahol szembenéz a bejáratnál. Így ma a határozat 100.-ik évfordulóján az átépített emlékmű előtt rójuk le tiszteletünket hőseinknek. Ilyenkor a következő kijelentések is hallhatók:

-Istennel a Hazáért! -Legyünk büszkék hőseink bátorságára és köszönettel emlékezzünk arra, amit értünk tettek! -A Nemzetcsonkítás fájdalmába nem nyugszunk bele soha!

De mindehhez, hogy ezek jelentsenek is valamit, közösségeink megértésben kell együttműködjének.

A mai rendezvényt hirdetve megemlítettem, hogy az évek folyamán mindig kevesebben vagyunk jelen a hősi emlékműnél. Mivel közösségünk egy idősödő közösség, ez elfogadhatónak látszik. De sajnos ennek a szomorú helyzetnek más oka is van. Annak ellenére, hogy mindenünk megvan ahhoz, hogy szeretettel egy olyan közösséget építsünk, mely mindannyiunknak édes otthona lehetne, mégis tépjük egymást! Mi, akik vezetői beosztást vállaltunk, nem szabad megfélemlenünk arról, hogy az önkéntes munkánk elvégzése mellett egyenlőek vagyunk minden rendes taggal. Vagyis egyenlő jogaink vannak és mindegyikünk egyformán fontos a közösségünk életében. A célunk az, hogy minden magyar érvényesüljön és érezze jól magát közöttünk. A vezetők mindig kedveséggel, jóakarattal és türelemmel kell szolgáljanak, figyelembe véve a mások baját, bánatát. Akkor a tisztségviselőket is tiszteletben tartják.

Az elmúlt hetekben szereplőket keresvén a műsorszámhoz, azokat a feleleteket kaptam, hogy a mostani helyzet nem engedi meg, hogy a Klub területén résztvegyenek a megemlékezésen. Igen, most itt Dél-Ausztráliában Adelaide városában hiányzik az egység, a béke, és a mások megbecsülése. Hiányzik a magyar-magyar barátság! Ezért a mai nap nem tudunk tisztelettel megjelenni az emlékműnél anélkül, hogy elismernénk ezt a hiányt és azt, hogy ilyen helyzetben nem vagyunk méltók átvenni az örökséget, amiért hőseink harcoltak, és reánk hagytak. Hőseink gyászba borulva, könnyes szemmel tekintenek reánk és ezt most az MHBK zászlónkra feltűzött fekete szalag jelképezi. Remélem, hogy nem lesz ennek a gyásznak sokáig helye közöttünk, mert újra megtaláljuk a hitet, ami nélkülözhetetlen megmaradásunkhoz. Ez a Klub egy otthont jelent számunkra, ahol a Házi áldás üzenete kell, hogy vezessen minket. Mindannyian tudjuk a szavak értelmét, csak tettekre kell, hogy váltsuk. Most közösen mondjuk el a Házi áldást.

*Hol hit, ott szeretet
Hol szeretet, ott béke
Hol béke ott áldás
Hol áldás, ott Isten
Hol Isten, ott szűkség nincsen.*

Mi, akik megjelenésünkkel és kitartásunkkal teljesítjük kötelességünket a magyar egység érdekében folytatott harcban, tisztelettel emlékezünk meg hőseinkről és egy-egy szál virággal, mutatjuk ki elismerésünket és szeretetünket mindazért, amit értünk tettek. Kérem, menjünk ki az emlékműhöz, ahol a virágok elhelyezése után elénekeljük a Magyar Himnuszt és a Székely Himnuszt.

Tiszteletadás a Hősi emlékműnél

A Klub vezetőségének többszöri felkérésére a Hősök napi és Trianoni megemlékezés végén a DAMESZ tagjai gyászmenetben eltávolították a Kopjafát a Klub területéről.

Trianoni megemlékezést mondtak Nt. Szabó Attila és Tóth Zoltán. A Kaláris Néptáncsoport gyermek és felnőtt táncosai sok mosolyt varázsoltak a közönségre. Ez alkalommal 200 dollárt adományoztunk a táncsoportnak.

Születésnapok, Névnepok Bajtársi jókívánságainkat küldjük Jakab G. István júl. 20-i, Nt. Szabó Attila júl. 26-i, v. Nagy Ákos aug. 21-i születésnapja alkalmából. Berekally Istvánné és Dr. Nagy Ákosné júl. 22-i, Magdolna, Herendi Márta és Kövendy Márta júl. 29-i névnapjára jó egészséget és örömet kívánunk. Együttal örömmel köszöntjük új tagunkat, Szalai Rózsát sorainkba.

Dobozy István VRNT

Az MHBK Központi Vezető Ausztráliai Helyettese, Dél-Ausztráliai „Zákó András” főcsoportvezető,
2017 július 1.

Hősök Napja Torontóban

2017. június 4.-én, vasárnap délután a Magyar Házban az „Összetartozás” rendezvénye után, a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének torontói csoportja megtartotta a Hősök Napi megemlékezését, melyet

Borbás Károly nyitott meg. Köszöntötte Magyarországról Cseresnyés Péter államtitkárt, Dr. Szabó Stefánia főkonzulasszonyt, a helybeli Rigó Jenő plébános atyát, a Magyar Ház elnökét, a magyar szervezetek képviselőit és a szép számban megjelenteket.

Nemzeti imánk, a „Hiszek egy Istenben” elmondása után Borbás Erzsébet ismertette a Hősök Napja fontosságát.

Ne csak a lelkünkben élő pillanatnyi együttérzés, a hála és tisztelet, hanem a büszkeség érzése is maradjon meg bennünk. Idézett Dr. Nemes Gyula verséből, aki pilóta fia hősi halálát nem siránkozva gyászolta, hanem egy hős születéseként, mint a föld legszebb csillagát. A Szent Erzsébet magyar templom plébánosa, Rigó atya imádsága a hősökért, áldozatokért és mindnyájunkért szólt. Dr. Szabó Stefánia főkonzulasszony nem csak az elmúlt háborúk, hanem korunk békefenntartó magyar katonáiról és a terrormerényletek áldozatairól is megemlékezett. Köszönetét fejezte ki az MHBK torontói csoportjának, hogy minden évben megrendezik a Hősök Napját.

Tarnai Viktória, a Szent Erzsébet Iskola tanulója Király Ilona hősök napjára írt, ”A közkatonákról Hősök Napján” című versét adta elő. Az utolsó sorait meghatódva, könnyezve olvasta föl.

Tóth Krisztina „Fölszántom a császár udvarát” c. dalában áldást kér az uralkodóra. A csodálatos magyar lélek nem átkozódik, gyűlölködik, hanem áldást kér arra, aki annyi bűt, bánatot szenvedést is okozott.

Gulyasik Liliána, az idei szavalóverseny győztese, fölolvasta v. Mécs János „Amikor megkondul az estharang” c. versét. Ez egy kis családról szól, akik a vonaton várják vissza a háborúból édesapjukat.

Liliána mély átéléssel érzékelteti azt a csalódást, amikor megtudják, hogy édesapjukat hiába várják, meghalt a fronton.

Borbás Károly, Goór György Sydney-i MHBK volt főcsoportvezető emlékbeszéde egyes részeinek felhasználásával és azt kiegészítve írta meg ünnepi beszédét, melyet Forrai Levente hozzáértéssel, jól hangsúlyozva olvasott föl. Többek között a beszédben

elhangzott a Hősök Napja törvénybe iktatása, majd 1945-ös kommunista betiltása, politikai és szimbolikus tartalma miatt. Az emigráció magyarjai viszont minden évben megtartották ezt a napot. A 2001 évi 63. törvénycikk újra visszaadta és megerősítette a Hősök Napja megtartását. A törvény felgyorsította a harctereken hősi halált halt katonák nyughelyeinek feltárását és ápolását is. Több százezer hősi halott vagy

eltűnt katona neve vált ismertté és került síremlékekre, emléktáblákra. A beszéd emlékeztetett a harcok idején a hátszágban élőkre is, és felhívta a figyelmet a kiszámíthatatlan terrorizmusra, a rakéta- és fegyvergyártók gyilkos felelőtlenségére, s a harmadik világháború veszélyére, ahol nem csak százezrek, de egész nemzetek tűnhetnek el.

A beszéd vége kiemelte, hogy ma még emlékezhetünk méltó módon a világban szétszóródott bajtársaink sírjánál, azokra a hitvesekre, apákra, testvérré, rokonokra, akiket hiába vártak vissza szeretteik. Emlékezhetünk a börtönök mélyén raboskodókra vagy az akasztófán kivégzettek, elhurcoltak, kitelepítettek. Emlékezzünk rájuk tisztelettel, és szeretettel, s tanítsuk meg gyermekeinknek, unokáinknak, hogy kik azok az igazi hősök, akik haló poraikban is a nemzet élni akarását hirdetik. Kérjük a magyarok Istenét, adjon nekik örök nyugodalmat, a Hadak Útján megbékélt örök álmukat.

Befejezőként az „Il silenzio” hangjai alatt a Főkonzulátus, a Magyar Ház, és a szervezetek elhelyezték a kegyelet koszorúit emléktáblánk előtt. A Szózat közös éneklésével ért véget megemlékező ünnepségünk. Az MHBK köszönetet mond a résztvevőknek és a rendezésben dolgozóknak. A megemlékezést rendezte és vezette: Borbás Erzsébet.

S még egy felvétel, beküldte Horváth Lajos

A központi vezető üzenete

Mindnyájatoknak kellemes nyárutót kívánok, egészségben, családotul. Ne felejtstétek el, hogy 1947 nyarán alakult meg szervezetünk, az MHBK, s így most ünnepeljük közösségünk hetvenedik évfordulóját! Remélem megemlékezéseiteket jelentitek majd a Hadak Útjában. Chicago csoportja ezt a Borbála-ebéd keretében fogja megtenni.

Sajnálattal jelentem, hogy Brazília, Ausztrália, Ausztria, Kanada és a Chicagói főcsoport kivételével, amit külön megköszönök, a többi főcsoportok, ill. csoportok még nem válaszoltak jelentéseikkel a legutóbbi számunkban közzétett kérésre, amiben kértem a tagságuk pontos létszámát (rendes és támogató tagok), amivel az MHBK Központnak tisztában szükséges lennie. Ezzel az üzenettel is kívánom a vezető bajtársakat emlékeztetni, hogy a kért jelentést mielőbb küldjék be címemre:

L. B. G. Simonyi, 2201 S. Grace Str., #503, Lombard, IL, 60148, USA;

vagy elektropostán: lbgsvs@yahoo.com

Bajtársi üdvözlettel, Simonyi László MHBK központi vezető

Megemlékezés vitéz patakfalvi Ferenczy Lórántról

Idén március 15-én hunyt el Buenos Airesben v. Ferenczy Lóránt (*Győr, 1925. január 18.), az MHBK volt argentínai Csetz János Főcsoportja vezetője, a Vitézi Rend volt Dél-Amerikai Törzskapitánya, magyar királyi tüzértiszt. Fiatal rokona méltatja.

A neves katonacsaládból származó v. Ferenczy Lóránt 1944-ben végzett a nagyvárad hadapródiskolában, és mint zászlós (akkori első tiszti rendfokozattal) lépett szolgálatba. Az első lehetséges alkalommal a frontra kérte magát. Mint tüzértiszt szolgált egészen a háború végéig, amikor angol hadifogságba esett. Mivel ő sem akart olyan országban élni, amelyre a kommunizmus vetette árnyékát, ezért 1949-ben kivándorolt Argentínába. Mielőtt azonban nekivágott a hosszú útnak, az MHBK megbízásából megegyezően hazaszökött. Elképzelhetetlen nehézségekkel és veszélyekkel járt ez az út 1947-48-ban, ugyanis Németországból Magyarországra három különböző megszállási zónán keresztül lehetett csak eljutni.

A háborút követő években Dél-Amerika egyik leghíresebb mérnöke lett: kidolgozott egy új malomipari eljárást, amellyel 30-40 százalékkal növelte meg a malmok teljesítményét. A mai napig szinte az egész világon ezt a technológiát alkalmazzák. Vagyonával is a szabad világban élő magyarságot támogatta, kezdetektől pártolt szinte minden argentínai magyar szervezetet. Meggyőződéses antikommunista volt, elveit sosem adta fel. Az 1960-as években a kommunista magyar kormány elhívta őt Budapestre, hogy a

magyarországi malmokat korszerűsítse. Ő el is ment, mert személyesen akarta közölni a miniszterrel, hogy soha semmilyen körülmények között nem fog üzletelni a kommunistákkal. A magyarországi privatizálások alkalmával az 1990-es években felajánlottak neki több malmot megvételre potom összegért, amire ő azt válaszolta, hogy nem fog részt venni Magyarország javainak szétlopásában. 1995-től az MHBK Czetz János főcsoport vezetője, és a Vitézi Rend Dél-Amerikai törzskapitánya volt.

Nyugodj békében kedves Loló bátyám!

v. Hegyi Gábor, Köln

v. Ferenczy Lóránt és v. Ladányi Domonkos (+2011) Buenos Airesben, a magyar alapítású Szent László iskolában tartott lovagi avatáson. A szerkesztő felvétele, 2007 július

Kérés régi lapszámokkal és MHBK-anyagokkal kapcsolatban

Kedves Olvasóink, kedves Bajtársak,

kérjük, hogy ha vannak olyan régi **MHBK Bajtársi Tájékoztatóik** (ez Karintiában indult 1948. nov. 1-től) és régi **Hadak Útján** számaik (amely e címmel először 1950 májusában, a 13. számmal jelent meg) **az 1974-es évfolyamig bezárólag**, melyekre már nincs szükségük, legyenek szívesek elküldeni szerkesztőségünk postafiók-címére, hogy archívumunkban tovább őrizhessük őket az utókor számára. A postaköltséget utólag szívesen megtérítjük. Emellett régi, az MHBK-ra, a Vitézi Rendre és egyéb nemzeti emigrációs szervezetekre vonatkozó, már nem kellő régi anyagok, iratok, feljegyzések, magyar újságok is érdekelnek.

Köszönettel, a szerkesztő

Dr. Tóth Gergely: Calgary magyar hősi emlékművéről

Calgaryban a Szent Erzsébet magyar templom előtt álló hősi emlékmű 1953-54 körül épült. A legfelül található emléktáblát v. Duska László m. kir. százados (*Bártfa, 1912. február 5, +Calgary, 1987. október 1.) kezdeményezte. Minden magyar hős mellett édesapjának is emléket kívánt állítani, aki az I. Világháborúban esett el, amikor saját életét feláldozva felrobbantott egy szerb hajót a Dunán, amiért aztán posztumusz vitézi címben részesült. A táblát Némethy Lajos és De Gara Imre szobrászművészek tervezték, az oszlop építésén dolgozott többek között Makay László, Fehér László, Szojka Loránd és maga Duska László is. -1956-ban a Forradalmat támogató menet a közeli magyar református templomtól indult, de itt is megállt gyülekezési pontként. A résztvevők bal karjukon fekete szalagot viseltek, a szovjet terror ellen tiltakozó néma felvonulás egészen a Városházáig elment, s a többi rabnemzet is csatlakozott a mintegy 1500 résztvevőhöz. Calgaryban ez volt az első ilyen politikai tiltakozás, mely kérte az ENSZ közbelépését a magyar szabadság megvédésében. Mivel abban az időben nagyon erős baloldali befolyás is volt a városban, a szervezők rendőri kíséretet kaptak, hogy a felvonulás békében történhessen. (Az emlékmű oszlopán található még egy 1956-os emléktábla és a M. Kir. Csendőrség emléklakettje is.)

A szerkesztő felvétele, 2017

A nyugati katonai magyar emigráció

Részletek a Kossuth Rádió Tér-Idő adásában 2017. július 11.-én elhangzott riportból. Résztvevők: prof. Dr. Szakály Sándor, Bank Barbara, a műsort vezette Hatos Gyula, összefoglalta: Borbás Károly

Az önszántukon kívül nyugatra került volt m. kir. katonák érthető módon harcos antikommunisták voltak, nem tudtak belenyugodni abba, hogy hazájuk a szovjet érdekszférába került. Magyarországon a kommunista pártállami időkben legfeljebb az olcsó kémregények címlapjára kerültek, megbélyegzetté váltak, a nyugati hatalmak ugyanakkor felhasználták őket saját politikai céljaikra. Pedig lelkesedésben és tenni akarásban nem volt hiány. A hazaszeretet fűtötte őket, és az a gondolat, hogy egyszer ismét szabad lesz a hazájuk, s ezért tenni is kell valamit. Ők a nyugati magyar emigráció sajátos körébe tartoztak: katonák voltak, akik még a messze idegenben is hazájukat akarták szolgálni. Bank Barbara és Szakály Sándor történeszekkel beszélgetünk az 1945 utáni magyar nyugati katonai emigráció szerepéről.

1944-45-ös fordulóján, a háborús események és kényszer következtében több százezer magyar katona került ki Ausztriába, illetve Németország nyugati felébe. Ezek közül sokan kerültek később befogadó országokba Dél-Amerikában, valamint Ausztráliába, Kanadába, az USA-ba. Megfigyelhetünk egy folyamatot, elkezd megszerveződni a katonai emigráció, különböző szervezetekkel. Ezek közül kiemelkedik a Magyar Szabadság Mozgalom Münchenben (vezetője kisbaraki Farkas Ferenc), s a Magyar harcosok Bajtársi Közössége Zákó András irányításával. De nemcsak az emigrációban szerveződik meg az ellenállás. A kommunista Katonapolitikai Osztály egyeseket föl akart használni bajtársaik ellen. Így Magyarországon is sok ártatlan áldozat, öngyilkosság vált ismertté a későbbi időkben.

Az emigráció, ebben az időben nem csak kulturális feladatokat látott el, hanem a Hazát megszállókkal szembeni ellenállásra is készültek. Ezt az időt túl kellett élni: ha a kommunista hatalmat túléljük, meg kell szabadítani Magyarországot a szovjet diktatúrától, hogy az új szabad Magyarország megvalósulhasson. Ennek előkészítésében kellett tehát résztvenniük, melynek jelentősége abban van, hogy e szervezetek tagjai kiképzett katonák voltak.

Magyarországról a hadműveleti területek áthelyeződése a honvéd vezérkar vezetését, Zákó András vezérőrnagyot és Korponay Miklós vk. századost cselekvésre készítette. 1945 elején megalakul a Kopjás mozgalom. Célja, hogy az ellenség ellen kiképzettek diverzáns cselekményeket hajtsanak végre. A honvédség és a civil lakosság köréből is lehetett toborozni. Ez a mozgalom nem szökött szárba, nem terebélyesedett ki, de az emigrációban jelentős szerepe volt. Akik erre a feladatra vállalkoztak, igen nagy veszélyben voltak, hiszen a Katonapolitikai Osztály és az Államvédelmi Hatóság szigorúan üldözte őket. Arra is volt példa, hogy a titkosszolgálatok ügynökeit egymással kicserélték. Ki kell emelnünk Jelencsics Gézá, aki 1945-1955-ig jelentett. Amikor elfogták, az öngyilkosságot választotta, hogy ne tudjanak belőle kikényszeríteni neveket, adatokat.

A győztes szövetségesek számoltak a magyar katonákkal. Az volt az elképzelésük, ha megváltozik viszonyuk a Szovjetunióval, föl lehetne használni ezt a katonai tömeget, főleg a kiképzett tiszteket, csendőröket, a katonai emigrációt a hírszerzés szolgálatára. Így jelentek meg az amerikai, brit, és főleg a francia hírszerző szervek.

Ezzel szemben viszont Zákó Andrásnak az volt a célja, hogy egy majdani szabad Magyarország megvalósításában s felszabadításában vezető szerepük kell, hogy legyen.

A katonai emigráció 1956-ig igen aktív volt as abban reménykedett, hogy felszabadító hadseregként is jöhetnek majd Magyarországra. Az 1960-as években azonban már nem volt szüksége rájuk az amerikaiaknak, a briteknek, a franciáknak. Így aztán az MHBK alapvetően egy hagyományőrző, a magyarság eszméjét hirdető kulturális szervezetté vált, s pl. vasárnapi iskolákat is működtetett. A főcsoportok a világ különböző tájain (Kanadai, Észak-Amerikai, Ausztráliai főcsoport) tartják egymással a laza kapcsolatot.

Amikor az MHBK és állambiztonsági szervek kapcsolatáról beszélünk, tisztáznunk kell azt a kérdést, hogy miért elsősorban a franciák karolták föl az MHBK-t. A francia zónában nem hadifoglyokként kezelték a magyar katonákat, s különböző őrző és védő feladatokat bízta rájuk: Franciaország végülis nem volt ellenséges viszonyban Magyarországgal, nem volt hadiállapot közöttük. Személyes kapcsolatok is segítették a jó viszonyt.

Zákó András későbbi helyettese, Adonyi Ferenc, könyvet is írt erről. A sokáig Münchenben szerkesztett MHBK Bajtársi Híradó mellett Dél-Amerikában is megjelent egy hasonló jellegű folyóirat. (A volt csendőrök 1948-ban Bajtársi Levél címmel saját kiadványt indítottak Grazban, Jegenyés Pál vezetésével.) A magyar katonai emigráció ebben az időben kiterjedt szervezet volt, s az MHBK Hadak Útján-ja volt a központi híradója, fő összetartója. Megjelenése eleinte havonkénti volt, ez mára negyedévenkéntire ritkult. 1988-ban Münchenből átkerült a tengeren túlra, Torontóba, ahol Borbás Károly 24 éven át szerkesztette, 2013 januárja óta pedig Dr. Tóth Gergely szerkeszti tovább az USA-ban.

Az 50-es évek után eltűnnek azok a harcos remények, hogy a győztes hatalmak európai háborúja révén tényleg szerepük lesz a volt katonáknak, s a tagoknak a saját életüket is meg kellett alapozniuk. De olyanok is voltak, akik az idegenlégiókban vállaltak szerepet, s olyanok is, akik Németország haderejében értek el magas rendfokozatot.

A katonai emigráció súlypontja lassan áthelyeződött a tengeren túlra. 1950-51-ben aki tehetett, a gazdasági helyzet és a szovjet fenyegetés miatt elhagyta Európát. A még romokban heverő Németország nem tudta azt biztosítani, mint amit akkor pl. Argentína, mely az egyik legvonzóbb ország volt megélhetés szempontjából is, és nem azért, mert – ahogy a propaganda tartotta – “el lehetett bújni”.

A magyar katonai emigráció tagjai az 1956-os Forradalom és Szabadságharcban nem vettek részt jelentékeny számban, ám a lelkesedés határtalan volt. Az MHBK nem egy olyan harcos szervezet volt, hogy tízezrek álltak volna felfegyverkezve, laktanyákban katonai kiképzés alatt. Az emigráció magyar katonái azért sem vállaltak szerepet, nehogy azt a vádat hozzák föl ellenük, hogy “horthista fasiszták és

csendőrök” csinálták a Szabadságharcot, s a nagyhatalmak is cserben hagytak minket, az egyedüli, Franco tábornok vezette Spanyolország kivételével, ami ma már ismert ellenpélda. Pedig nem a régi rendszert akarták volna visszahozni, hanem csak harcolni a kommunisták ellen, de Amerika ezt megakadályozta.

Betöltötte-e a katonai emigráció azt a szerepet, amit szántak neki? Szakály Sándor szerint nem más szánt nekik feladatot, hanem önmaguk szerették volna a feladatot kiválasztani, amit meg is tettek. Az szervezet jelentős eredményeket ért el. A nyugati emigrációba kényszerült magyarság Magyarországhoz való viszonyát, nyelvét és kultúráját, katonai múltjának ápolását fenn- és megtartotta. Az viszont, hogy Magyarországot fölszabadítsák a szovjet uralom alól, természetesen irreális cél volt.

Figyelem!

A szerkesztő új levelezési címe a következő:

**Dr. Tóth Gergely, Hadak Útján (c/o Szilassy)
400 NE 35th Ct., #5
Oakland Park, FL 33334
USA**

Mindamellett kérjük, hogy a közlésre szánt anyagot lehetőleg emailben, és egyszerű word programban megírva vagy sima emailszöveggént küldve juttassák el a hadakutjan@yahoo.com emailcímre. Megértésüket és természetesen a jövőbeni anyagokat is köszönjük!

A volt kőszegi cögerek Hunyadi Mátyás Baráti Köre idei találkozója

Beküldte v. Metz Rezső

A volt kőszegi cögerek Hunyadi Mátyás Baráti Köre, Kőszeg város és az EGYMI (a volt katonaiskola üzemeltetője) részvételével, az idén is megtartotta június 17-én , 28. alkalommal, hagyományos kőszegi találkozóját. A találkozón 14 volt növendék vett részt, a Csaba Királyfi Bajtársi Kör (Marosvásárhely) és a Gábor Áron (Nagyvárad) volt növendékeivel együtt. Az ünnepség, amelyen Kőszeg Város Önkormányzata, az EGYMI, a HM.HIM, a HOHE vezetői és képviselői és vendégeink vettek részt, a Himnusz eléneklésével kezdődött, majd Metz Rezső volt növendék köszöntötte a megjelenteket. Ezt követően Somogyváry Géza volt növendék mondta el nagy sikerű hagyományos beszédét.

A beszéd után megkoszorúztuk és virágokat helyeztünk el a hősi emlékműnél (Kőszegre), a kopjafánál (Marosvásárhelyre) és az ágyúnál (Nagyváradra utalva). A Szózat eléneklése után a volt

növendékek és a meghívottak a volt katonaiskola éttermében gyűltek össze, ahol finom ételek és italok vártak rájuk. Délután a város képviselőivel a Hunyadi Mátvás szobrot koszorúztuk meg. Ezután pedig kötetlen együttlétre, majd vacsorára került sor, megismételve az előző esti közös vacsorát, amelyet baráti és családi hangulatban fogyasztottunk el.

Abban, hogy találkozónk ilyen jól sikerült, nagy szerepe van a volt katonaiskolát jelenleg üzemeltető létesítmény igazgatójának, Nagy László úrnak, aki évek óta minden segítséget, támogatást és lehetőséget megad számunkra a kőszegi találkozó létrehozására, amelyet ezúton is nagyon köszönünk.

Sajnos minden évben kevesebben tudunk részt venni a találkozón, Szabó Zoltán idei elmenetele előtt küldte üdvözlését, Boros Péter, Vaszkó Tamás pedig koruk miatt küldték általam bajtársi és baráti ölelésüket. Bőjthe Tamás egy verssel búcsúzott:

„Szép kőszegi házak, Isten veletek! Már én többet nem sétálok köztetek!

Nyíljon ki a bazsarózsa kertetekbe’, már én többet nem szakítok belőle!”

Isten segítségével jövőre ismét szeretnénk találkozni!

Piliscsaba, 2017. július 3.

A Magyar Hősök Emlékünnepe

<http://uni-nke.hu/hirek/2017/05/30/magyar-hosok-emlekunnepe>, beküldte Zsákai Marietta

A Magyar Hősök Emlékünnepe alkalmából a Ludovika Főépülete előtti Névtelen Hősök szobornál koszorúzott az NKE vezetősége. Prof. Dr. Patyi András rektor a tiszteletadást megelőzően kiemelte: idén 100 éve fogadta el az Országgyűlés azt a törvényt, amely emléket állít mindazok előtt, akik életüket adták a Hazáért.

IV. Károly magyar király (1916-1918) kezdeményezésére 1917 tavaszán fogadta el az országgyűlés az akkor dúló világháborúban a hazáért küzdő hősök emlékének megörökítéséről szóló 1917. évi VIII. törvénycikket, mely kimondta: *„Minden község (város) anyagi erejének megfelelő, méltó emléken örökítse meg mindazoknak nevét, akik lakói közül a most dúló háborúban a hazáért életüket áldozták fel.”* A Nagy Háború nem csak a harctéren hagyott maradandó nyomot, hanem odahaza a falvakban és városokban is. A háború áldozatainak emlékére fájdalommal vegyes büszkeséggel állított emlékművet a hálás utókor. 1924-ben újabb törvénnyel erősítették meg a hősök iránti tiszteletet. A megemlékezések 1925-től váltak rendszeressé: országszerte egyházi szertartásokkal, koszorúzásokkal emlékeztek meg, amelyeken kötelezően részt vettek a honvédség és a rendvédelmi testületek képviselői, a bajtársi egyesületek és a fiatalok szervezetei. A második világháború után, a kommunizmus éveiben ezt az ünnepet tilalommal sújtották, eszmei üzenetét eltörölendőnek ítélték. Egészen a rendszerváltás utánig kellett várni, amíg megszületett a 2001. évi LXIII. törvény, amely a hősök dicsőségére minden esztendő május hónapjának utolsó vasárnapját ismét a Hősök

Emlékünnepévé nyilvánította.

„Alig lehet a háborúnál valami nagyobb dolgot elképzelni. – Talán csak a béke nagyobb nála. – De a béke nagyságát is csak a háborúban ismerjük fel teljes egészében. A háború az, amely a béke nagy jelentőségét különösen kidomborítja, és azt különösen kíváncsiságot tesz. – Viszont a háborút is teljes jelentőségében csakis a békében, illetve a békével összevetve ismerhetjük fel. A béke és háború tehát szorosan összetartozó fogalmak. – Mint fény és árnyék, ugyanazon élet két arculata. Az egyik értelme a másikban rejlik. A háború értelme a jobb békéért való küzdelemben rejlik, amely nélkül oktalanság lenne. A háború valódi célja tehát a béke, a valódi béke. A békének ugyan nem célja a háború, de mindig készen kell lennie a háborúra, hogy célját elérje, vagyis önmagát fenntarthassa. – A háború tehát nem cél, hanem eszköz a béke kezében. – És ebben ismerjük meg az első fényt, mely megakadályozza azt, hogy a háború öncélú pusztítássá váljék. [...] ezeka gondolatok vitéz Szombathelyi Ferenc vezérezredestől származnak, a Ludovika Akadémia 1936-38 közötti parancsnokától, aki a M. kir. Honvéd Vezérkar Főnöke is volt. A háborúról, a harcról, a katonai hivatásról az 1930/31-es tanévben tartott előadásában elmondta: "A háború nem a diplomatáké, sem a hadvezéreké, hanem a népeké és nemzeteké, amely által megméretnek és jaj annak, aki könnyűnek találta." [...] Nagy dolog az, ha van valamije az embernek, amiért érdemes élni, de még nagyobb dolog annál az, ha olyan célja van, amiért érdemes meghalni. Az önfeláldozó képesség az emberiség legnagyobb kincse."

A Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémián fennállása alatt 9435 tisztet avattak fel, a testvéra-kadémiákkal együtt ez 10 853 fő végzettet jelent. Közülük 1145-en haltak hősi halált a két világháborúban. Őket is számon tartja a veszteséglista mindazokkal együtt, akik soha nem tértek haza.

Kenyeres Dénes nyá. alezredes: Elhunyt a veterán páncélos altiszt

A Kecskeméten élő Hegedűs Ferenc egykori páncélos őrmester, életének 103. évében, 2017. június 8-án visszaadta lelkét Teremtőjének.

1914. július 10-én Szajolban látta meg a napvilágot. Iskolai tanulmányait befejezve 1937. október 5-én vonult be Kecskemétre a m. kir. I. Ferenc József 1. Jászkun Honvéd Huszárezred II. osztályához. Megtetszett neki a fegyelmet követelő katonai élet, továbbszolgálatot vállalt a huszároknál. Rövidesen beiskolázták a Jutasi Csapat Altisztképző Intézetbe, ahol viszont már páncélos kiképzésen vett részt.

Végzés után a 2. lovasdandár 30. páncélos zászlóalj állományába Ceglédre került harckocsi szakaszparancsnoki beosztásba. Németországba vezényelték, ahol Panzer-IV. típusra kapott átképzést. 1942 nyarán az egységével együtt a keleti frontra szállították. Bevetésre kerültek szeptemberben az urivi terepszakaszon. A heves harcok következtében a harckocsi-zászlóalj tisztjei hősi halált haltak vagy megsebesültek, s Hegedűs őrmester vette át ideiglenesen az alegység vezetését.

1944-45-ben ismét a fronton harcolt a 3. harckocsi ezred állományában, 1945 tavaszán Németországban esett hadifogságba. A következő évben tért haza, de az ún. demokratikus hadsereg nem

vette át, nem tartott igényt a jól képzett altisztre. Előbb a konzervgyárban, majd a Volán Vállalatnál helyezkedett el. A Volánnál 62 évet dolgozott. A Honvéd Hagyományőrző Egyesület kecskeméti szervezetének több mint 20 évig volt tagja. Több alkalommal tartott különböző tanintézetekben rendhagyó történelemórát, s az Altiszti Akadémiára is meghívták előadás tartására. Szívesen idézte fel katonacélete fontos emlékeit és háborús élményeit.

lg. Kenyeres Dénes ny. alezredes: Nyári megemlékezések Kecskeméten

A nándorfehérvári győzelem évfordulója

Kecskeméten 2017. július 22-én a Hunyadivárosban álló Hunyadi szobornál megemlékezést tartottak a világraszóló győzelem 561. évfordulója tiszteletére. A város szervezte az ünnepséget, melyen jelen voltak különböző szervezetek, hagyományőrzők és a Történelmi Vitézi Rend is. A Himnuszt követően Pászti András képviselő köszöntötte a megjelenteket. Mák Kornél alpolgármester méltatta a Hunyadi vezette magyar had győzelmét a hatalmas török sereg felett. A sikerben oroszánrészt vállalt Kapisztrán János szerzetes is, aki hatalmas lelkesedéssel buzdította a kereszteseket a harcra. Koszorút helyezett el a város, a Honvéd Hagyományőrző Egyesület, a Vitéz Rend. A HOHE koszorúját e sorok írója helyezte a szobor talapzatára. A Szózáttal ért véget az ünnepség.

Emlékezés Petőfi halálára

Július 31-én koszorús költőnk eltűnésének, hősi halálának 168. évfordulója alkalmából tartottak ünnepséget a hős városban. A Petőfi emléktábla előtt Székelyné Kőrösi Ilona főmúzeológus, történész üdvözölte a jelenlévőket. Kenyeres Dénes ny. alezredes ünnepi beszédében felidézte Petőfi munkásságát, benne katonai szolgálatát és halálát. A jelenlévő szervezetek képviselői megkoszorúzták a márvány emléktáblát, így fejezve ki tiszteletüket halhatatlan költőnk emléke előtt.

Emlékezés és koszorúzás a Repülők Napján

A Veterán Repülők Szövetsége kecskeméti csoportja szervezésében augusztus 15-én tartottak megemlékezést a Köztemetőben lévő Repülők Emlékművénél. A Himnuszt követően Hankóczi Gergely őrnagy, református tábori lelkész mondott áldást a háborúban hősi halált halt és a békekiképzés során életüket vesztett repülőkatona emlékére.

Varsányi Mihály ny. alezredes, Aranykoszorús I. osztályú repülőgép-vezető mondott emlékező beszédet. A szónok felidézte a 2006-ban állított Repülő-emlékmű megalkotásának történetét. Elmondta, hogy a II. világháborúban 418 magyar repülőkatona (pilóta, rádiós, légilövész, navigator) halt hősi halált vagy tűnt el a

kegyetlen hadifogságban. 1945-től napjainkig pedig 200 fő halt repülő halált a békekiképzés idején. Repülőtudásukkal, hősiességükkel bizonyították, hogy a Hazáért készek az életüket is feláldozni.

A megjelent szervezetek képviselői letették az emlékezés koszorúit az emlékmű talapzatára. A budapesti Veterán Repülőket Keszthelyi Gyula nyá. mk. dandártábornok, a kecskeméti szervezetét Őrs Ágoston nyá. mk. alezredes, a Kecskeméti Repülőkórházét Dr. Lengyel Attila orvos ezredes, a HOHE kecskeméti területi szervezet virágait pedig Kenyeres alezredes helyezte el. A Szózat és a Takarodó dallamai zárták a rendezvényt.

Cseresnyés Géza halálára

2013-as 542. számunkban írtunk a HOHE Jubileumi díjkiosztó ünnepségéről, a 70 és 75 évvel ezelőtt végzett ludovikásokat és bolyaisokat elismerő rendezvényről. *„Hertelendy József, mint kanadai főcsoportvezető elismerő kitüntetésben részesítette Cseresnyés Géza nyá. alezredest, a Rákóczi Ferenc Bajtársi Kör elnökét is, a soproni volt katonaiskolák bajtársi körében végzett összefogó, hagyományörző s a soproni iskolák diákjait hazaszeretetre nevelő tevékenységéért.”* Most értesített lapunk magyarországi elosztója, Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke Cseresnyés Géza haláláról és augusztus 24.-i temetéséről, mely a Városmajori Jézus Szíve templom urnatemetőjében történt. Isten nyugosztalja az elhunytat! Lánya, Gönczi-Cseresnyés Rita küldött összefoglalót édesapjáról, amit rövidítve közlünk.

Nagyszalontán, 1920. június 11-én született Cseresnyés Géza Andor, főiskolai-egyetemi végzettséggel rendelkező műszaki-gazdasági szakértő, volt m. kir. katonatiszt, 1991-92-ben rehabilitált nyugállományú ezredes. Középiskoláit 1930-ban a budapesti Toldi Gimnáziumban kezdte, kiváló eredménnyel 1931-ben újra pályázva felvették Kőszegre, majd 1932-ben átkerült Sopronba a II. Rákóczi Ferenc Honvéd Főreál Nevelőintézetbe, amit végig kiváló eredményt tartva fejezett be.

1942. június 18-án, a Ludovika Akadémián avatták hadnaggyá. Hivatásos katonai feladatát a nagyváradi m. kir. 25. honvéd gyalogezrednél kezdte, ahonnan 1943. április elején került hadművelleti területre, ahol későbbi sebesülése ellenére a II. Vh. befejezéséig alakulatnál teljesített szolgálatot. Elismert, számos kitüntetést kapott katona lett, és mindig olyan ember, aki akart és sikerült is vigyáznia a rábízottakra.

Hadifogság után 1946-ban hazatérve igazolták, majd a Honvédségtől elbocsájtották. Keserves próbálkozások után a Budapesti József Nádor Műszaki Egyetem Közgazdasági Karára vették fel, majd 1987-es nyugdíjazásáig a hazai textiliparban, a Könnyűipari Tervezőirodánál dolgozott, továbbá a Műszaki Egyetemen és több főiskolánál meghívott előadóként és vizsgabizottsági elnökként végzett tudományos oktató munkát.

1990-ig katonatársával csak rejtve találkozhatott, bár 1977-ben mint soproni öregdiák a város polgármesterének meghívására részt vehetett a városalapítás 700. évfordulójának ünneplésén. A rendszerváltást követően jelentős kutatómunkával, a volt iskolatársak összefogásával kezdeményezte a soproni Rákóczi Honvéd Főreál Hadapródiskola Baráti Körének létrehozását a Honvédelmi Minisztérium és Sopron város önkormányzatának támogatását is megszerezve. 1991 szeptemberétől Sopronban alakuló emlékünnepeket, évente iskolnapot szervezett, amelybe a városi tanulóifjúságon kívül a győri honvéd gimnáziumot, majd az osztrák, a cseh-szlovák, a lengyel katonaiskolákat is bevonta. 1992-ben a HM kérésére a Baráti Kör feladatául elvállalta, hogy utódiskolaként az oktatási-, nevelési és sporttevékenységben együttműködő tevékenységet vállal a Minisztérium által alapított győri Béri Balogh

Ádám Honvéd Kollégium és Gimnáziumnál. 1994-ben indokoltnak látta, hogy társaival létrehozzák a Rákóczi Növendékek és Hadapródok Alapítványát, amelyet közhasznúvá fejlesztettek.

A '90-es évek közepén Sopronban, a volt Zrínyi Ilona Honvédtiszti Leánynevelő Intézet növendékei is kérték, hogy csatlakozhassanak Baráti Körükhöz. -A volt iskola hagyományőrző tevékenységének célkitűzése alapján feladatnak tekintették Sopron város ifjúsága részére volt iskolájuk valódi működésének bemutatását, a katonai hagyományápolás soproni továbbfejlesztését és a városban emlékhelyek, emléktárgyak létesítését és kegyeleti megemlékezések rendezését.

Rehabilitálását követően részt vett - a HOHE-val együttműködve – az 1992-ben megrendezett ludovikás világtalálkozó szervezésében. Elvállalta és több, mint egy évtizeden át teljesítette a HOHE ellenőrző bizottságának elnöki feladatát. A HOHE delegáltjaként bekapcsolódott a rehabilitációs felülvizsgálati tevékenységbe, mint a Rehabilitációs Bizottság tagja.

2000-ben a HOHE delegáltjaként részt vett a HOKOSZ alapításában, melynek alakuló ülésén az alelnöki tisztségbe választották. Több éven át végzett eredményes munkájáért a HOKOSZ javaslatára a Honvédelmi Minisztérium ismételt elismerésben részesítette. Nyá. ezredesként 1990. óta irányította a Rákóczi N. H. Baráti Körét az alapítvánnyal együttesen.

Évről-évre, a komoly és jelentős feladatok sikeres teljesítése mellett, a Baráti Kör élő tagsági létszáma jelentősen csökkent. A 2006 szeptemberében Sopronban tartott emlékülésen, mint elnök, akkor még alezredes bejelentette, hogy az eddigi aktív hagyományápolási munkát előbbiek miatt tovább teljesíteni nem tudják. Kezdeményezte, hogy Sopronban eddigi tevékenységük folytatását a Város Önkormányzata, a HMHIM főigazgatójával együttműködve vállalja át. Az együttműködést irányító bizottság munkájában a Rákóczi N. H. Baráti Kör alapítványának kuratóriuma is résztvett. A város Önkormányzata az alapítvány kezdeményezésére a katonai hagyományápolási tevékenység mellett elvállalta a Sopronban eltemetett kiemelkedő honvédek sírjának gondozását, továbbá egy iskolamúzeum létesítése keretében a volt honvéd iskolák tevékenységét bemutató állandó kiállítás elhelyezését, illetve annak üzemeltetését is tervbe vették. Édesapám a Rákóczi N. H. Baráti Kör hagyományőrző tevékenysége keretében jelentős katonai tárgyú publikálást is teljesített.

Számos elismerése közül csak néhányat emelhetünk itt ki:

2005. Honvédelmi Miniszteri emléktárgy – díztör adományozás a Magyar Honvédséghez való kötődése, a honvédelem érdekében végzett munkája elismeréseként

2006. Emléklap Sopron Polgármesterétől – A Rákóczi Ferenc Honvéd Főreál, majd Hadapródiskola Baráti Köre és Sopron Városa, a katonai hagyományok őrzése és ápolása, valamint az ifjúság áldozatvállaló hazaszeretetre nevelése terén végzett példaértékű tevékenységéért

2006. Ezredesi előléptetés - a HOHE ellenőrző bizottságában végzett munkájáért

2010. Arany Emlékérem – a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum érdekében végzett kimagasló tevékenységéért

2012. Rubinoklevél – Hetven éve szerzett oklevele alapján közmegebecsülésre méltóan teljesítette hivatását

2013. Díszoklevél: A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége kanadai főcsoportjától a II. Rákóczi Ferenc Soproni Katonai Reáliskola és a M. Kir. Ludovika Akadémia érdekében tett kiváló szolgálataiért elismerésképpen MHBK Díszoklevél és jelvény

v. Ságvári Pál, a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület elnöke: Szokásos részvételünk a Szent Jobb Körmeneten

Államalapító Szent István királyunk ünnepén a M. Kir. Csendőrség hagyományait ápoló bajtársi közösségünk, a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület Budapesten csapatzászlóval, díszalegységgel vett részt a

szentmisén és azt követő Szent Jobb Körmeneten.

A budapesti ünnepségre az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye meghívására érkeztünk az ország számos településéről és a Felvidékről. Szeretettel vártak és fogadtak minket tb. csendőröket. Mivel az ünnepség helyszínére nem egyidőben érkeztünk, a szervezők gondoskodtak elhelyezésünkről is a Nádor utcai Hild József Általános Iskolában.

Ez évben is nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy csendőr elődeink és a Testület képviselőjében részesei lehettünk a római katolikus Főpásztorunk által celebrált csodálatos szentmisének. Zaklatott és sok sebből vérző világunkban keresztény vallásfelekezettől függetlenül, egy szívvel és lélekkel imádkozhattunk szeretett Hazánkért, a Szent Istváni Magyarországért, népünk, nemzetünk biztonságáért, további békés gyarapodásáért.

A Szent István téren megtartott szentmisén és a körmenet egész útvonalán megtapasztalhattuk ünneplő lakosságunk és a határainkon túlról érkezett nemzettestvéreink boldog örömét, hogy magyarként együtt ünnepelhettünk a Szent Jobb előtti tisztelegéssel.

Mára a „Hadak Útján” portyázó drága csendőr elődeink emlékére díszalegységünk állományában az alábbi bajtársak vettek részt a Magyar Királyi Csendőrség közismert jelszava, a „Híven, Becsülettel, Vitézül!” szellemiségében: v.lg. Apáti Péter, Balog Tamás, Béres Sándor, v.Fodor Pál, v. Harmatos László, v.Harsányi Jenő, Dr. Jároli Kálmán, Kovács Antal, v. Lőrincz István, Nagy Sándor Zoltán, Németh Zita, v. Ságvári Pál, Rákász József, Tóth László, Tóth Csaba, és Zilizi Tihamér tiszteletbeli csendőrök.

A MCsBE a 2017-es Szent Jobb Körmeneten. Tóth Ernő felvétele

Könyvbemutató. M. Tóth György: A katonabáró. Szurmay Sándor, a Monarchia magyar hadvezére

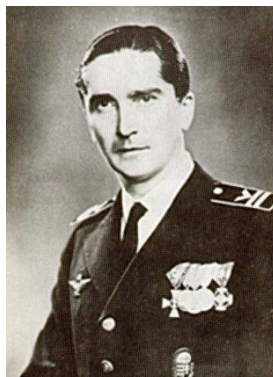
kulturliget.hu/mindenmas/m--toth-gyorgy--a-katonabaro---konyvbemutato/2017-06-23 (Továbbította Zsákai Marietta.)

A szerző, M. Tóth György, 1981 novemberében kötelezte el magát a katona-újságírói hivatás mellett. A Zrínyi-gyűrével is elismert újságíró a Magyar Honvéd magazin olvasószerkesztőjeként ment nyugállományba 2012 decemberében. A magazinnál és a jogelőd lapoknál eltöltött évtizedek alatt számos publikációja jelent meg az első szabadon választott Országgyűlés honvédelmet, haderőt érintő döntéseiről, szakterülete, a védelemgazdaság kérdéseiről, a honvédelem területén dolgozó alkalmazottak mindennapjairól. A magazin hasábjain epizódokat tárt az olvasók elé szent ereklyéink és mindenkori őrzésük történetéről, s tudósított arról, hogy a ma katonái 2011 májusában, a Parlament kupolatermében vették át ismét a Szent Korona, a koronázási jelvények oltalmazásának nemes szolgálatát. A honvéd koronaöröknek is otthont adó Petőfi Sándor laktanya 100 évéről, az egykori honvéd gyalogsági kaszárnya történetéről írt könyvét 2013 novemberében vehették kezükbe az olvasók. E kötet az első világháború centenáriuma a Monarchia legismertebb magyar hadvezérének és hős katonáinak, a kárpáti gránic védelmében egykor harcoló félisteneknek kíván emléket állítani.

Hetvenöt éve halt hősi halált Horthy István

http://www.honvedelem.hu/cikk/64889_hetvenot_eve_halt_hosi_halalt_horthy_istvan (Beküldte Zsákai Marietta)

Hetvenöt esztendővel ezelőtt, 1942. augusztus 20-án, hajnali öt órakor négy Héja típusú vadászgép emelkedett a magasba az Ilovoszkoje városka mellett található repülőtérrel. Nem sokkal később az egyik gép éles bal fordulóba kezdett, amelyből kipördült és dugóhúzóba került. A pilótának sikerült kikeverednie a helyzetből, azonban a kis magasság miatt a földre csapódott. A szerencsétlenül járt repülőgépet vitéz nagybányai Horthy István főhadnagy, Horthy Miklós kormányzó idősebb fia, kormányzóhelyettes vezette, aki életét vesztette a tragikus szerencsétlenségben (*s aki, mint közismert, angol segítséggel ki akarta lépteni Magyarországot a világháborúból – a szerk.*).

Szíki Károly: Horthy-emléknap Kenderesen. 24 éve temették újra a Kormányzót

Egésznapos Horthy-Emléknapot szervezett Kenderes Város Önkormányzata és a Horthy Miklós Emlékére Alapítvány. 1993. szeptember 4-én temették újra Kenderesen a Kormányzót, ehhez az évfordulóhoz igazították a szervezők a rendezvényt. Ökumenikus istentiszteletet a református templomban Nt. Cseh Judit lelképásztor és Koltavári Attila katolikus plébános celebrált. A résztvevők ezt követően a Horthy család mauzóleumához vonultak, ahol Pádár Lászlóné, Kenderes polgármestere köszöntötte a megjelenteket, akik elhelyezték az emlékezés koszorúit. Emlékező beszédet tartott Kovács Sándor, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közgyűlés elnöke. Délelőtt sor került még egy emléktábla avatására, melyet a Kormányzó egykori testőrének tiszteletére a Takarékszövetkezet falán helyeztek el, emlékbeszédet mondott Bodor Tamás, a Horthy Miklós Emlékére Alapítvány elnöke. Az emléknap első fele ebédrel zárult, melyet a kormányzó egykori kastélyában szolgáltak fel. -Délután került sor a Horthy-konferenciára, amelynek helyszínéül – a megjelentek nagy száma miatt- a katolikus templomot választották a szervezők. Díszvendégként üdvözölték Boross Péter volt miniszterelnököt, és a közönség soraiban számos vezető jelent meg a vitézi és nemzetőri korból is. Egerből egy kisebb küldöttség érkezett, melyet v. lg. Szíki Károly színművész vezetett.

Kiváló történészek előadásaikban korelemző, kormányzó-értékelő bemutatókat tartottak. Horthy kül- és belpolitikáját, kulturális munkásságának sokszínűségét elemezve egyértelmű értékrendi felemelkedést mutattak ki Hóman Bálinttal, Klebelsberg Kunóval összefüggésben, hangoztatva, hogy az ország Trianont követően a nulláról állt fel és lett a térség legjelentősebb országává. A civil társadalom példátlan megerősödése is rendkívüli pozitívum Horthy oldalán - állapították meg többen is. A hibák és hiányosságok említése sem maradt el, különösen fókuszálva arra a társadalmi igazságtalanságra, mely a paraszti réteget súlyosan érintette. Mindegyik előadás megemlégette, hogy sajnálatos az a tény, hogy 1944. március 19-től nem tudott teljességgel függetlenedni a politikától az a férfiú, aki nem is politikai pályára készült, hiszen 51 éves koráig katonai pályán aratott fényes elismerést. Ha nem maradt volna a politika közelében a márciusi német megszállást követően, akkor megítélése teljességgel egyértelműen pozitív lenne - hangoztatták az előadók, s hozzátették: csak a mai elvárások alapján nem lehet megítélni valakit, aki a világháború viharában hazájának a legjobbat szeretete volna!

HALÁLOZÁS

-Goór György volt Sydney-i MHBK főcsoportvezető jelentése: “Kérlek, hogy a következő számban adj helyet **öcsém** halálhírének: **Goór Sándor műszaki hadapródiskolás, kultúrmérnök** 90 éves korában visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. 1949 óta élt Ausztráliában, itt végezte az egyetemet és hidak építésével, híd alkatrészek gyártásával foglalkozott. Munkájának eredménye több tucat híd NSW állam folyói felett. Nyugodjék békében! Köszönettel és bajtársi szeretettel, Goór Gyurka”

-“Tisztelt Szerkesztőség! Ezennel jelzem, hogy **Zoltán Piroska** (Grosse Ile, Michigan állam, USA) 2016. szeptember 28-án elhunyt. Üdvözlettel: Sztáray Nóra.” Nóra asszony így emlékezik nővérére és sógorára: “Sztáray Zoltán (*néhai recsktűlélő és író - a szerk.*) felesége vagyok. Sajnos férjem hat évvel ezelőtt meghalt. Piroska nővérem 1931-ben született Sopronban. Családunk 1944 szilveszter éjjelén hagyta el Magyarországot a Győri Wagon és Gépgyár szerelvényén. Akkor Hitler parancsára szállították ki a gyár repülőgép osztályát abból a célból, hogy továbbra is gyártsanak Messerschmitt vadászgépeket valahol Németországban. Az alkalmazottak, kb. 200-an, vihették magukkal családjukat. 1945 őszén az alkalmazottak nagy része hazament családjával, de vagy 20-an visszamaradtak (köztük apukánk és a család), hogy összeszedjék a szétszórt javakat és tárolják a Messerschmitt augsburgi hangárjában. Az amerikai hatóságok tervezték visszaküldeni a javakat Magyarországnak. Mi aztán otthagadtunk Németországban. A

munka több, mint két évet vett igénybe, és 1948-ban a kommunista diktatúra miatt már senkinek sem volt kedve hazamenni. 1950-ben kivándoroltunk az USA-ba. Piroska 1951-ben férjhez ment Zoltán Sándorhoz, Detroitban telepedtek le, ahol Sándor gépészmérnöki munkát végzett több mint 30 éven át a General Motors Argonaut osztályán. Piroska nevelte Sándor két kis gyermekét, akiknek anyja váratlanul még Németországban meghalt, és társa volt Sándornak a detroiti magyarság körében végzett társadalmi munkában. Közel ötven éven át rendeztek programokat, szerveztek az otthonról érkező művészek és előadók számára előadásokat, vezető tagjai voltak a Székely Szövetségnek. Rendszeresen résztvettek az augusztusi Itt-Ott találkozók (Ohio államban – a szerk.). Munkájukról regényt lehetne írni. Hihetetlen, mennyi mindent tettek a magyarság érdekében, jóformán minden idejüket erre áldozták. A fenti pár sorból láthatod, hogy itt két megszállott emberről van szó. Röviden róluk nem is lehet írni... Üdvözlettel: Nóra”

-Borbás Károly főszerkesztő emeritus (Toronto) jelentette, hogy **Pataky József vancouver-i csoportvezető** 2017. augusztus 20.-án 92 éves korában elhunyt. Több éven át vezette az MHBK Vancouver-i Csoportját. Hűséges olvasója és terjesztője volt lapunknak. A Hősök Napjára minden évben felhívta a magyar egyházak és rádió figyelmét, akik méltó módon emlékeztek, s erről mindig beszámolt is küldött. A vancouveri MHBK-zászlót eljuttatta a Toronto-i Magyar Ház múzeumába, hogy méltó helye lehessen. Hűséges bajtársunk emlékét megőrizzük, a magyarok Istene adjon neki békés nyugodalmat hű feleségével együtt.

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-“Kedves barátaim, ismerőseim, tisztelőim! Ezúton szeretnék tájékoztatni Benneteket, hogy 2017. augusztus 10-én lesz az országjáró **Rendvédelmi szimbólumok a világban c. vándorkiállítás** megnyitója Felvidéken, **Rimaszombatban** a Gömör – Kishonti Múzeumban (Tompá Mihály tér 5). A tárlat megtekinthető október 31-ig. Dr. Szilas László, Esztergom”

-**Lipcsey Vajda István** (Budapest), az 56-os Magyarok Világszövetsége elnökségi tagja, a MH tb. kapitánya elküldte szerkesztőségünknek *Nem mese ez, kérem!* című történelmi tárgyú, több élettörténetet is tartalmazó kötetét, mely elsősorban az 56-os Forradalomnak és Szabadságharcnak állít emléket, s az utánuk következő elnyomás évtizedeinek is hű leírása. A mű mottója: *A Hazá mindenek előtt! Ez Isten áldásával minden magyarnak szent kötelessége.* Köszönjük szépen a könyvet, s további munkájára a Jóisten áldását kérjük.

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke** jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2017. szeptember 8-án bemutatta az **„Üzen a történelem - 1956.október 23. - Rímek, emlékek egy hősi korról” c. antológiát.** A 398 oldalas kötetben Fábos György, Dr. Nagy Jenő, Szabó László Dezső, Szarka János †, Tímár Ferenc és Veres Gusztáv † (Cleveland) hazafias versei jelentek meg, melyeket orosz Marton György 1957-ben készült szovjet- és kommunistaellenes grafikái szemléltetnek. A bemutatón a szerzők közül többen is jelen voltak és elmondták egy-egy számukra kedves versüket. Az antológia a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet kiadásában jelent meg, az eseményen megjelenő érdeklődők egy-egy tiszteletpéldányt kaptak.

-**Hungarikum lett a magyar huszár.** Kecskeméten ülésezett júniusban a Hungarikum Bizottság, az eseményre dr. Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter is ellátogatott. A huszár fegyvernem, a tanyavilág, és Torockó is hungarikummá váltak ezen a napon. A "hungarikum" a magyarság csúcsteljesítményét jelölő gyűjtőfogalom. Kecskemét büszke lehet arra, hogy két újabb érték is a legmagasabb elismerésben részesült, hiszen a huszárság, és a tanyavilág hagyományát is folyamatosan őrizte a város. (www.magyarhuszar.hu, beküldte Zsákai M.). -**Huszártalálkozó Nyíregyházán.** Tizenötödik alkalommal rendezték meg a Nyíregyházi Huszártalálkozót augusztus 26-27-én, megnyitóján dr. Benkő Tibor vezérezredes, Honvéd Vezérkar főnök mondott beszédet. (www.honvedelem.hu)